

מהופעות בלונדון וברחבי אירופה

בלהקתו של פיפ סימונס - ל"בימרתך"

ביים ובסופר-שבוע עבדה כמלצרית במיסעדה, כקופאית בבית-קולנוע וכמורה לעיבד רית.

מיקומו של בית-הספר ופגישתה עם ה"סטודנטים" השאירו עליה רושם עמוק, והיא מספרת: "גרת' ליד בית-הספר, באיזור שבו התגוררו סטודנטים בשכונה של קוקניי, מפוני האיסט-אנד של לונדון. חברת-ילדתי רה היתה נשואה לבחור מכור לסמים, וכל ההווי החברתי של השכונה העלובה הזו התבטא בצפייה בטלוויזיה ובבילוי בשתייה במסבאות. מהעבר השני של השכונה, ופשוט היה החלק המכובד של השכונה, ופשוט קשה לתאר את ההבדל בין שני האיזורים, שמלחק כה קטן מפריד ביניהם. כל חיי החברה שלי התנהלו בתוך בית-הספר, אבל לא התקשרתי לשם באופן ממש. משהו מגע בעדי לנטוע שורשים באנגליה, לא אהבתי את אנגליה.

"אני לא הייתי שם תיירת. הייתי סטודנטית ענייה בין סטודנטים עניים, שכל חיי הם סבבו סביב המיסבאה והטלוויזיה. היה קר וגשום, הדירות היו הרוסות, היה ערפל. היה רע. שלוש שנים חייתי בתנאים של סטודנט אנגלי בן מעמד הפועלים, וזה היה נורא. אני באתי מישראל שטופת-שמש, ובין מה שהיה לי שם לבין צפון תל-אביב, ההבדל היה עצום.

היה לי קשה גם עם האנגלים. הם היו בסדר רק במסיבות שיכורים, כשהיו נפתרים חים אחרי גאלונים של אלכוהול. אבל לי מחרת, בבית-הספר, התנהגו כאילו לא קרה כלום. הם הזכירו לי דגים. נוצר מתח בגלל עצם העובדה שהייתי זרה. הם שונאים זרים. לא אהבתי יזורים, לא אהבתי בחור

במחלוקת היא מספרת: "אולי הוא נתן לי יסוד לא רע, אך לא נראה לי שתיאטרון חיים רק שלוש שעות בערב. אני רצינית תיאטרון כל הזמן."

ואכן, תוך זמן קצר ביותר כבר היה לה תיאטרון לא רק כל הזמן אלא אפילו יותר. היא הצטרפה לקבוצת-התיאטרון לה מאמא שפעלה בארץ, והשתתפה בהצגה שיר השיר. היא אומרת: "נורא אהבתי את זה. כל חיי היו מעורבים בזה, צורת עבודה כזאת היתה חשובה לי מאד-מאד."

לאחר-מכן השתתפה במחזה מיקלט ציר ברוי בבימויו של השחקן אריה יצחק, ש"מייד אחרי העלאת המחזה, חזר בתשור בה" ופרש לשיבה בירושלים.

בעת-ובעונה-אחת למדה תיאטרון ב"אוניברסיטת תל-אביב, אצל גולה צ'לטון. ואז, בעידודם הנמרץ של הוריה, החליטה לנסוע ללונדון ולהגשים בכך חלום של שנים.

זרות בלונדון

הגדולה

היא הגיעה לבירה הבריטית עם מילגה מטעם המועצה לתרבות-ז'לאמר נות, רק כדי לגלות כי הארשמה לבתי-הספר לדראמה נסגרה. אולם כשהיתה עדיין בארץ סיפר לה במאי התיאטרון, מייקל אלפרדס, על בית-הספר איסט פיפטון. וזה היה בית-הספר היחידי שגילה נכונות ל"בחון את הישראלית המאחרת. היא עברה בחינה, והתקבלה. במשך כל ימי השבוע למדה מתשע בבוקר עד שש בערב, ובערר

רייבה ששל מירב

היא בת 25 בסך-הכל, וכבר יש מאחור משאת נפשם וחלומם הגדול של שחקנים בכל העולם.

בין השאר הספיקה להופיע על בימת ה"רויאל קורט בלונדון, לחרוש עם להקתו יוצאת-הדופן של פיפ סימונס את בריטניה ואת עריה הגדולות של אירופה, להרוויח כסף רב, לוותר על קאריירה אפשרית ב"תיאטראות לונדון ולחזור הביתה, לישראל, כדי להתחיל כאן מאל"ף במסגרת הבימרתך, המעלה בימים אלה מחזה בשם דיר מיסנה, שאותו כתב ראתב עוואדה, ה"ן ביחסי-האהבה הבלתי-אפשריים, בין סטודנט ער-בי וסטודנטית ישראלית.

מירב גרי המתולתלת, בעלת החזות ה"מרשימה, אינה מנפנת בכרטיסי-הביקור הלונדוני הנכבד שלה. כשחזרה ארצה, הציע לה תיאטרון ממוסד אחד תפקיד ממור סד במחזה ממוסד מאד. אך היא אמרה "לא, תודה", ופנתה לבימרתך, שהוא ה"בי מה הלא-ממוסדת של תיאטרון הבימה. ל"עובדה שאמה, השחקנית פנינה גרי, היא מנולת הפרוייקט של התיאטרון הניסיוני, אין כל קשר לכך שבתה, מירב, הדומת לה מאד, קיבלה מייד תפקיד מדכוי ב"מחזה החדש.

היא גדלה בבית שבו נשמו הכל תיאטרון. אמה, פנינה גרי, היתה מבעלי תיאטרון רון העבר זווית. גם האב, העיתונאי רוברט גרי, נטל חלק בחיי התיאטרון ה"פעילים בבית, למרות מיקצועו השונה. מירב מספרת, כי כבר משחר ילדותה השתוקקה להיות שחקנית. הוריה לא ייחסו לכך חשיבות מופרות כיוון שהיו בה דב"רים נוספים: היא היתה תלמידה מצטיינת ונערה חברותית מאד. אך כשהסתבר להר"יה כי זוהי דרד-החיים שבה בחרה, אמרו לה: "אם כך, או ללמוד תיאטרון כצורה היסודית והטובה ביותר, בבית-הספר הטוב ביותר."

את שירותה הצבאי לא עשתה בלהקה צבאית לדבריה: "הייתי רצינית מאד. שר"תי שירים עצובים. פשוט לא התאמתי ל"להקה צבאית". עם זאת, בדר"בכד עם שירי"תה הצבאי נרשמה ללימודים אצל גינס"נתב, ועל ניסיונה אצל המורה השני

ערפילי עשן ופיח. במחזה זה נתנה להקתו של פיפ סימונס את התשובה הבריטית להצגתו של מיטל פוגאן, הבאזאר הגדול, שהצי"ליחה בפאריס. משמאל: מירב מאחרי הקלעים של הרויאל קורט

דראקולה ארונות-מתים באוויר, נשפכו נחלי דם, והבמה היתה מכוסה מירב גרי במחזה דראקולה, שהיה ללהיט על בימות לונדון. במחזה זה התעופפו